

คำวินิจฉัยของ นายสุจินดา ยงสุนทร ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๕ - ๑๐/๒๕๕๕

วันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๕

เรื่อง กระทรวงยุติธรรมและศาลแพ่งส่งคำโต้แย้งของบริษัท กฤษดามหานคร จำกัด (มหาชน) จำเลยทั้งในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๔๓๖๘/๒๕๕๒ ของศาลแพ่งกรุงเทพใต้ และในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๕๕๒/๒๕๕๓ ของศาลแพ่ง ตามลำดับ ให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามมาตรา ๒๖๔ ของรัฐธรรมนูญ ว่า พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ และประกาศกระทรวงการคลัง เรื่อง ให้ความเห็นชอบโครงการรวมกิจการระหว่างธนาคารสหธนาคาร จำกัด (มหาชน) บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ กรุงไทยธนกิจ จำกัด (มหาชน) และบริษัทเงินทุน ๑๒ บริษัท ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ หรือไม่

ความเป็นมาและข้อเท็จจริง

(๑) กระทรวงยุติธรรมได้มีหนังสือที่ ขธ ๐๒๐๑/๐๒๐๐๐ ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๓ ส่งคำโต้แย้งของบริษัท กฤษดามหานคร จำกัด (มหาชน) จำเลยในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๔๓๖๘/๒๕๕๒ ของศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ตามมาตรา ๒๖๔ ของรัฐธรรมนูญ ว่า พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ และประกาศกระทรวงการคลัง เรื่อง ให้ความเห็นชอบโครงการรวมกิจการระหว่างธนาคารสหธนาคาร จำกัด (มหาชน) บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ กรุงไทยธนกิจ จำกัด (มหาชน) และบริษัทเงินทุน ๑๒ บริษัท ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ หรือไม่ และ

(๒) ศาลแพ่งได้มีหนังสือที่ ขธ ๐๒๐๘/๒๐๕๔๕ ลงวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๓ ส่งคำโต้แย้งของบริษัท กฤษดามหานคร จำกัด (มหาชน) จำเลยในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๕๕๒/๒๕๕๓ ของศาลแพ่ง ให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ตามมาตรา ๒๖๔ ของรัฐธรรมนูญ ในประเด็นเดียวกันกับคำร้องที่กระทรวงยุติธรรมส่งมาตาม (๑)

ในคดีหมายเลขดำที่ ๔๓๖๘/๒๕๕๒ นั้น ธนาคารไทยธนาคาร จำกัด (มหาชน) เป็นโจทก์ฟ้องบริษัท กฤษดามหานคร จำกัด (มหาชน) เป็นจำเลย ข้อหา ผิดสัญญากู้ยืม ตั๋วเงิน และโอน

สิทธิเรียกร้อง โดยโจทก์ฟ้องว่า จำเลยกู้ยืมเงินไปจากบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ กรุงไทยธนกิจ จำกัด (มหาชน) ๒๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมากระทรวงการคลังออกประกาศ เรื่อง ให้ความเห็นชอบโครงการรวมกิจการระหว่างธนาคารสหธนาคาร จำกัด (มหาชน) บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ กรุงไทยธนกิจ จำกัด (มหาชน) และบริษัทเงินทุน ๑๒ บริษัท ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ โดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ฯ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๖๗ จัตวา และพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๓๘ จัตวา ต่อมาบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ กรุงไทยธนกิจ จำกัด (มหาชน) ได้ทำหนังสือโอนทรัพย์สินและหนี้สินทั้งหมดของบริษัทให้ธนาคารสหธนาคาร จำกัด (มหาชน) เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๔๒ ทำให้หนี้สินของจำเลยที่มีต่อบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ กรุงไทยธนกิจ จำกัด (มหาชน) ตกแก่ธนาคารสหธนาคาร จำกัด (มหาชน) ซึ่งได้เปลี่ยนชื่อเป็นธนาคารไทยธนาคาร จำกัด (มหาชน) เมื่อจำเลยผิดนัดชำระหนี้ โจทก์จึงฟ้องให้จำเลยชดเชยค่าเสียหายแก่โจทก์ พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๒๑ ต่อปีของต้นเงิน นับถัดจากวันฟ้อง เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระหนี้เสร็จสิ้น

ส่วนในคดีหมายเลขดำที่ ข. ๕๕๒/๒๕๔๓ ธนาคารไทยธนาคาร จำกัด (มหาชน) เป็นโจทก์ฟ้องบริษัท กฤษดาพานคร จำกัด (มหาชน) เป็นจำเลยที่ ๑ ข้อหา ตั๋วสัญญาใช้เงิน และค้ำประกัน โจทก์ฟ้องว่า จำเลยที่ ๑ ได้ออกตั๋วสัญญาใช้เงินเลขที่ ๐๐๑๑/๒๕๓๕ ลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๓๕ โดยสัญญาว่าจะใช้เงินให้แก่บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ไอเอฟซีที ไฟแนนซ์ จำกัด (มหาชน) เป็นจำนวน ๒๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เมื่อทวงถาม โดยยินยอมให้ดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๒๑ ต่อปี และชำระดอกเบี้ยทุกสิ้นเดือน ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ กระทรวงการคลังได้ออกประกาศ เรื่อง ให้ความเห็นชอบโครงการรวมกิจการระหว่างธนาคารสหธนาคาร จำกัด (มหาชน) บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ กรุงไทยธนกิจ จำกัด (มหาชน) และบริษัทเงินทุน ๑๒ บริษัท (รวมบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ไอเอฟซีที ไฟแนนซ์ จำกัด (มหาชน)) โดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ฯ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๖๗ จัตวา และพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๓๘ จัตวา ต่อมาบริษัท

เงินทุนหลักทรัพย์ ไอเอฟซีที ไฟแนนซ์ จำกัด (มหาชน) ได้โอนสิทธิและหนี้สินของตนให้แก่ บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ กรุงไทยธนกิจ จำกัด (มหาชน) และบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ กรุงไทยธนกิจ จำกัด (มหาชน) ได้โอนสิทธิและหนี้สินทั้งหมดของบริษัทให้ธนาคารสหธนาคาร จำกัด (มหาชน) เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๒ ทำให้หนี้สินของจำเลยที่มีต่อบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ไอเอฟซีที ไฟแนนซ์ จำกัด (มหาชน) ตกแก่ธนาคารสหธนาคาร จำกัด (มหาชน) ซึ่งเปลี่ยนชื่อเป็นธนาคาร ไทยธนาคาร จำกัด (มหาชน) โจทก์จึงเป็นผู้ทรงได้รับตัวสัญญาใช้เงินฉบับดังกล่าวโดยการสลักหลัง และโดยการได้รับโอนสิทธิและหนี้สินตามประกาศกระทรวงการคลังดังกล่าว เมื่อครบกำหนดชำระหนี้ จำเลยเพิกเฉย โจทก์จึงฟ้องให้จำเลยร่วมกันชำระหนี้พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๒๑ ต่อปีของต้นเงิน นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระหนี้เสร็จสิ้น

บริษัท กฤษตามหานคร จำกัด (มหาชน) ซึ่งตกเป็นจำเลยทั้งในคดีของศาลแพ่งกรุงเทพใต้ และของศาลแพ่ง ได้ยื่นคำให้การโต้แย้งทั้ง ๒ คดีในทำนองเดียวกัน ว่า การที่พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น “มาตรา ๓ ทวิ พระราชบัญญัตินี้ เป็นกฎหมายเกี่ยวกับการจำกัดเสรีภาพ ในเคหสถาน สิทธิในทรัพย์สินของบุคคล และเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพ ซึ่งตราขึ้นโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๕ วรรคสอง มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย” นั้น ตนเห็นว่าคำว่า “พระราชบัญญัตินี้” ตามมาตรา ๓ ทวิ หมายถึง พระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ มิใช่พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติม ๑ ดังนั้น พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติม ๑ จึงขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคสอง ที่บัญญัติว่า “กฎหมายตามวรรคหนึ่ง ต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป และไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่ง หรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ทั้งต้องระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการ ตรากฎหมายนั้นด้วย” เพราะพระราชกำหนดนี้เป็นกฎหมายเกี่ยวกับการจำกัดเสรีภาพในเคหสถาน สิทธิ ในทรัพย์สินของบุคคล และเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพ แต่ไม่ได้ระบุบทบัญญัติ แห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตราพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติม ๑ จึงเป็นอันใช้บังคับมิได้ตาม รัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ เท่ากับว่าพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ มิได้มีการแก้ไข เพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ แต่อย่างใด

นอกจากนี้ประกาศกระทรวงการคลัง เรื่อง ให้ความเห็นชอบโครงการรวมกิจการระหว่างธนาคาร สหธนาคาร จำกัด (มหาชน) บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ กรุงไทยธนกิจ จำกัด (มหาชน) และบริษัท

เงินทอน ๑๒ บริษัท ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติ
การธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติ
การธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๘ จัตวา เป็นอันใช้บังคับ
มิได้ด้วย เพราะไม่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ให้อำนาจออกประกาศกระทรวงการคลังดังกล่าว รวมทั้ง
มิได้ระบอบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจออกประกาศกระทรวงการคลังซึ่งเป็นกฎหมายที่เกี่ยวกับ
การจำกัดเสรีภาพในเคหสถาน สิทธิในทรัพย์สินของบุคคล และเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือ
ประกอบอาชีพไว้แต่อย่างใด ทั้งที่เป็นกฎหรือข้อบังคับเกี่ยวกับการจำกัดเสรีภาพในเคหสถาน สิทธิ
ในทรัพย์สินของบุคคล และเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพที่รัฐธรรมนูญได้รับรองไว้
ในมาตรา ๓๕ วรรคสอง มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ วรรคสอง ดังนั้น ประกาศกระทรวงการคลัง
ดังกล่าว จึงขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ จึงเป็นอันใช้บังคับมิได้ตามมาตรา ๖ ของรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัย

โดยที่ทั้งโจทก์และจำเลยในคดีแพ่งทั้งสองข้างต้นเป็นบุคคลเดียวกัน และประเด็นตามคำร้อง
ทั้งสองก็เป็นประเด็นเช่นเดียวกัน จึงเห็นสมควรรวมเรื่องทั้งสองไว้พิจารณาวินิจฉัยในคราวเดียวกัน

ประเด็นที่ ๑ ตามคำร้องมีอยู่ว่า พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคาร
พาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคสอง
หรือไม่ ผู้ร้องอ้างว่าพระราชกำหนดฉบับนี้ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคสอง เพราะ
“ไม่ได้ระบอบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตราพระราชกำหนดนี้ที่เกี่ยวกับการจำกัดเสรีภาพ
ในเคหสถาน สิทธิในทรัพย์สินของบุคคล และเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพไว้
แต่อย่างใด”

พิเคราะห์แล้ว อันที่จริง มาตรา ๓ แห่งพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติม ฯ นี้บัญญัติว่า “ให้เพิ่ม
ความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๓ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕”

“มาตรา ๓ ทวิ พระราชบัญญัตินี้เป็นกฎหมายเกี่ยวกับการจำกัดเสรีภาพในเคหสถาน สิทธิ
ในทรัพย์สินของบุคคล และเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพ ซึ่งตราขึ้นโดยอาศัย
อำนาจตามมาตรา ๓๕ วรรคสอง มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่ง
ราชอาณาจักรไทย” ซึ่งทั้งนี้ น่าจะเป็นการระบอบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตรากฎหมายนี้
ถูกต้องตามที่มาตรา ๒๕ วรรคสอง บัญญัติไว้แล้ว อย่างไรก็ดี ผู้ร้องอ้างว่า คำว่า “พระราชบัญญัตินี้”
ในมาตรา ๓ ทวิ ดังกล่าว หมายถึง พระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ หาได้หมายถึง
พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑

ซึ่งเป็นกฎหมายอีกฉบับหนึ่งไม่ ดังนั้น พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติม ฯ ฉบับนี้จึงขัดต่อมาตรา ๒๕ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญ เพราะมีผลเท่ากับเป็นกรณีที่ไม่ได้ระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจ ในการตราพระราชกำหนดนี้นั่นเอง

พิจารณาดูแล้วเห็นว่า ผู้ร้องมีความเข้าใจคลาดเคลื่อนเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยสิ้นเชิง การที่มาตรา ๓ ทวิ ใช้คำว่า “พระราชบัญญัตินี้” เป็นการถูกต้องแล้ว เนื่องจากพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติม ฯ มิใช่เป็นกฎหมายจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่ตราขึ้นใหม่เป็นครั้งแรกที่เกี่ยวข้องด้วยการธนาคาร พาณิชย แต่เป็นกฎหมายที่แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติที่มีผลใช้บังคับอยู่ในวันที่ประกาศใช้รัฐธรรมนูญ ฉบับปัจจุบัน กล่าวอีกนัยหนึ่งกฎหมายที่จำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลในที่นี้ก็คือ พระราชบัญญัติ การธนาคารพาณิชย พ.ศ. ๒๕๐๕ มิใช่พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติม ฯ แต่อย่างใด ฉะนั้น การใช้ คำว่า “พระราชบัญญัตินี้” ซึ่งหมายถึง พระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย พ.ศ. ๒๕๐๕ นั้น จึงเป็น การอ้างถึงกฎหมายที่ถูกต้องแล้ว และย่อมสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๓๕ (๑) ที่บัญญัติว่า “มิให้นำบทบัญญัติมาตรา ๒๕ วรรคสองและวรรคสาม มาใช้บังคับกับกฎหมายที่มีผลใช้บังคับอยู่ในวัน ประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้... แต่เมื่อมีการตรากฎหมายในเรื่องดังกล่าวขึ้นใหม่ หรือมีการแก้ไขเพิ่มเติม กฎหมายดังกล่าว การดำเนินการนั้นต้องเป็นไปตามมาตรา ๒๕ ...” ในทางกลับกัน หากจะใช้คำว่า “พระราชกำหนดนี้” แทนคำว่า “พระราชบัญญัตินี้” แล้ว กรณีก็จะเป็นการใช้ถ้อยคำที่ผิดหลักตรรกะ โดยสิ้นเชิง เพราะโดยเนื้อหาและวัตถุประสงค์แล้ว พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมยอมเป็นการบัญญัติ ให้เปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขเพิ่มเติมข้อความที่มีอยู่ในพระราชบัญญัติเดิม โดยให้การเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไข เพิ่มเติมดังกล่าวถูกรวมเข้าไว้เป็นส่วนหนึ่งของพระราชบัญญัติเดิมที่ถูกแก้ไขเพิ่มเติม มิใช่เป็นส่วนหนึ่งของตัวบทพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติม

ด้วยเหตุดังกล่าวจึงเห็นว่า พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ ที่ให้เพิ่มเติมความเป็นมาตรา ๓ ทวิ ที่ใช้คำว่า “พระราช บัญญัตินี้” นั้น ไม่ขัดหรือแย้งต่อมาตรา ๒๕ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญ

ประเด็นที่ ๒ ตามคำร้องมีอยู่ว่า ประกาศกระทรวงการคลัง เรื่อง ให้ความเห็นชอบโครงการ รวมกิจการระหว่างธนาคารสหธนาคาร จำกัด (มหาชน) บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ กรุงไทยธนกิจ จำกัด (มหาชน) และบริษัทเงินทุน ๑๒ บริษัท ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งออกโดยอาศัย อำนาจตามความในมาตรา ๖๗ จัตวา แห่งพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราช บัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ฯ พ.ศ. ๒๕๒๒ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๐ และมาตรา ๓๕ จัตวา

แห่งพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติม ฯ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ นั้น จัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ศาลรัฐธรรมนูญได้เคยวินิจฉัยเป็นบรรทัดฐานไว้ในคดีที่ผ่านมาหลายคดีแล้ว เช่น คำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๔/๒๕๔๒ เรื่อง ศาลจังหวัดสงขลาส่งคำโต้แย้งของจำเลย (นายเกรียงศักดิ์ แซ่เล่า) ให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๖๔ ว่า กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ หรือประกาศที่มีได้ออกโดยองค์กรที่ใช้อำนาจนิติบัญญัติไม่เป็น “บทบัญญัติแห่งกฎหมาย” ตามมาตรา ๒๖๔ ของรัฐธรรมนูญ ศาลรัฐธรรมนูญจึงไม่มีอำนาจที่จะพิจารณาวินิจฉัย ดังนั้น ประกาศกระทรวงการคลังดังกล่าว ซึ่งมีได้ออกโดยองค์กรที่ใช้อำนาจนิติบัญญัติ หรือตามกระบวนการที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ ก็ย่อมไม่มีสถานะเป็น “บทบัญญัติแห่งกฎหมาย” ที่จะให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยให้ได้ตามมาตรา ๒๖๔ ของรัฐธรรมนูญ

อาศัยเหตุและผลตามที่กล่าว จึงวินิจฉัยว่า

๑. พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ ที่ได้เพิ่มเติมความเป็นมาตรา ๓ ทวิ ที่ใช้คำว่า “พระราชบัญญัตินี้” นั้น ไม่จัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคสอง และ

๒. ประกาศกระทรวงการคลัง เรื่อง ให้ความเห็นชอบโครงการรวมกิจการ ฯ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ นั้น ไม่มีสถานะเป็น “บทบัญญัติแห่งกฎหมาย” ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะพิจารณาวินิจฉัยให้ได้

นายสุจินดา ยงสุนทร

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ